

รวมบทความย่อ ภาคเรียนที่ 2/2562

6. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

จำนวนครูทั้งหมด	8 คน
จำนวนครูที่ส่งบทความย่อ	8 คน
จำนวนครูที่ส่งบทความย่อคิดเป็น ร้อยละ	100

ชื่องานวิจัย	รายงานการใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ชื่อผู้วิจัย	นางสาววิวัน พาลีบัตร
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 3) เพื่อสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนในรายวิชา ศิลปะพื้นฐาน ศ 22102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก (Sample Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อแบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ t – test (Dependent Samples)

ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.03/85.04 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) เรื่องเทคนิคการสร้างงานทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มี อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาการเป่าขลุ่ยไทยประกอบการอ่านโน้ตไทยโดยใช้แบบฝึก
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวสุกัญญา ทองอยู่
ตำแหน่ง	ครู
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาผู้เรียนในเรื่องการอ่านโน้ตไทย 2) เพื่อพัฒนาผู้เรียนในเรื่องการเป่าขลุ่ยไทย 3) เพื่อพัฒนาผู้เรียนในเรื่องของจังหวะ

การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบวิธีการสอนแบบฝึกปฏิบัติ เป็นการปฏิบัติในลักษณะการปฏิบัติจริง และปฏิบัติบ่อยๆ เพื่อให้เกิดความชำนาญ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 ที่เรียนในรายวิชา ศิลปะพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ที่ได้มาจากการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกขลุ่ยเบื้องต้น ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านโน้ตไทยดีขึ้น
2. ผู้เรียนมีทักษะในการเป่าขลุ่ยไทยดีขึ้น
3. ผู้เรียนมีทักษะในการเป่าขลุ่ยลงจังหวัดดีขึ้น

องานวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแลเงาของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวเจนจิตต์ ปูเชียงแดง
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 เรื่อง การแลเงาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 2) เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เรื่อง การแลเงาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิจัยดำเนินการโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ที่เรียนในรายวิชา ศิลปะ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 36 คน ที่ได้มาจากการการสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่อง การแลเงา เก็บรวบรวมข้อมูลโดย การทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าร้อยละ หาคความแตกต่างระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่า t-test (Dependent Sample) ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เรื่อง การแลเงา โดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ ดั้งนี้การทดสอบ หลังเรียน ของผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.64 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.39
2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเกณฑ์กับคะแนนสอบของผู้เรียนก่อนเรียน พบว่าคะแนนสอบของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ 1.3 คะแนนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชื่องานวิจัย	การสร้างแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนสามารถบรรเลงเพลงมหาฤกษ์แบบสั้น โดยใช้ขลุ่ย Recorder ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นายณัฐวุฒิ คำสีแก้ว
ตำแหน่ง	ครู
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนสามารถบรรเลงเพลงมหาฤกษ์แบบสั้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระดนตรีสากล) เรื่องการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยดำเนินการโดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนในรายวิชา ศิลปะพื้นฐาน ศ23102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระดนตรีสากล) เรื่องการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การทดสอบสมมติฐานสถิติทดสอบแบบ t-test (Dependent Samples) ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบฝึกทักษะการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.03 / 85.04 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ หลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชื่องานวิจัย	รายงานการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่องการสร้างผลงานศิลปะด้วยเทคนิค Paper Mache สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ชื่อผู้วิจัย	นายอภิวัฒน์ โปธิน้อย
ตำแหน่ง	ครูผู้ช่วย
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะทางด้านทัศนศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะผลงานทัศนศิลป์

การดำเนินการวิจัยเป็นแบบทดลอง แบบ One Group Pretest-Posttest Design กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร ที่เรียนรายวิชาศิลปะพื้นฐาน 6 ศ23102 จำนวนนักเรียนทั้งสิ้นรวม 48 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะพื้นฐาน 6 ศ23102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นแบบอัตนัยชนิดเลือกตอบ ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียน จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศิลปะด้วยเทคนิค Paper Mache แล้วให้ทำแบบทดสอบหลังเรียน สถิติที่ใช้ ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test for Dependent Samples) ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบฝึกทักษะทางด้านทัศนศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องการสร้างผลงานศิลปะด้วยเทคนิค Paper Mache ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.03/85.04 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศิลปะด้วยเทคนิค Paper Mache หลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชื่องานวิจัย	การแก้ปัญหาการปฏิบัติทักษะร่ำวงมาตรฐาน เพลงหญิงไทยใจงาม โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4/2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวกฤษณา เพชรซ้อน
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) แก้ปัญหาการขาดทักษะปฏิบัติร่ำวงมาตรฐานเพลงหญิงไทยใจงาม โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์และทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ 2) พัฒนาทักษะทางนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มมากขึ้น

การวิจัยดำเนินการโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ที่เรียนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน ศ 31102 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 38 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินการปฏิบัติทักษะร่ำวงมาตรฐาน เพลงหญิงไทยใจงาม เก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัย พบว่า

1. ก่อนที่จะทำการจัดการสอนทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์และทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ ผู้เรียนขาดความเข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติท่ารำได้อย่างถูกต้อง คะแนนจากการสอบปฏิบัติค่อนข้างน้อย แต่เมื่อมีการจัดการสอนโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์และทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์พบว่า คะแนนจากการสอบปฏิบัติทักษะของผู้เรียนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน

2. นักเรียนมีทักษะทางนาฏศิลป์ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น

ชื่องานวิจัย	การใช้แถบไล่ค่าน้ำหนักอ่อน-แก่เพื่อช่วยในการแรเงาสำหรับนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในรายวิชาการวาดภาพหุ่นนิ่ง
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวจณิษย์ญา บุตรเป้า
ตำแหน่ง	ครูอัตราจ้าง
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ สาระทัศนศิลป์
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ปัญหาการไล่น้ำหนักอ่อน-แก่ในการวาดภาพหุ่นนิ่ง สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในรายวิชาการวาดภาพหุ่นนิ่ง การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบ เจาะจงกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนในรายวิชา การวาดภาพหุ่นนิ่ง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 31 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แถบไล่ค่าน้ำหนักอ่อน-แก่ 2) แผนการเรียนรู้ 3) ตัวอย่างผลงาน 4) แบบประเมินผลการเรียนรู้ 5) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า หลังการใช้แบบฝึกทักษะ นักเรียนมีทักษะในการใช้แถบไล่ค่าน้ำหนักอ่อน-แก่เพื่อช่วยในการแรเงาสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในรายวิชาการวาดภาพหุ่นนิ่ง หลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกคิดเป็นร้อยละ 80.64 %

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วางมาตรฐานเพลงดอกไม้ของชาติ และเพลงดวงจันทร์วันเพ็ญของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ โดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวจตุพร แซ่ลิ้ม
ตำแหน่ง	ครู
กลุ่มสาระการเรียนรู้	ศิลปะ
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์ ก่อนและหลังเรียน 2) ศึกษาความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์วิชานาฏศิลป์ (นาฏศิลป์) ของนักเรียน

การวิจัยดำเนินการโดยใช้รูปแบบ One Group Pretest-Posttest Design กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/9 ที่เรียนในรายวิชา ศ22102 ศิลปะพื้นฐาน 4 (นาฏศิลป์) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 39 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity - based Learning) จำนวน 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ จำนวน 1 ฉบับ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์วิชานาฏศิลป์ (นาฏศิลป์) ของนักเรียน จำนวน 10 ข้อ จำนวน 1 ฉบับ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำ การทดสอบก่อนเรียน จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์ แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนและแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการสอนโดยวิธีการกลุ่มสัมพันธ์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test for Dependent Samples) ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวิธีการกลุ่มสัมพันธ์ ก่อนและหลังเรียน ใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการศึกษาวัดความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์ หลังเรียน ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะพื้นฐาน 4 (นาฏศิลป์) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์หลังเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์ในระดับ มาก โดยมี ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.44 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.83